

РЕШЕНИЕ

№ 6329

гр. София, 24.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Атанас Николов

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **318** по описа за **2025** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от председателя на УС на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ), чрез процесуалния си представител Д. Д. Д., срещу решение №5012 от 14.11.2024 г. по НАХД № 5888/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 105-ти състав, с което е отменен електронен фиш № [ЕГН], издаден от АПИ, с който на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. чл.179, ал. 3б от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) на „ТРАСПОРТЕР“ ЕООД с[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 /две хиляди и петстотин/ лева за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

С жалбата се оспорват изводите на съда, че за нарушение на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е предвидена възможност за издаване на електронен фиш. Поддържа се, че нормата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП следва да се тълкува систематично като се отчитат и другите текстове на ЗДвП, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани нарушенията. Иска се отмяна на оспореното решение и потвърждаване на ЕФ. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на

адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба - „ТРАСПОРТЕР“ ЕООД с[ЕИК], чрез процесуалния си представител – адв. П. Б. от САК, в депозиран до съда писмен отговор счита касационната жалба за неоснователна, а постановеното решение за правилно, поради което моли същото да бъде оставено в сила. Излага подробни доводи защо подкрепя правния извод на СРС, че неправилно административнонаказателната отговорност на дружеството е ангажирана посредством съставянето на електронен фиш. Претендира присъждане на разноски по делото.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана от надлежна страна в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

Районният съд е установил от фактическа страна, че на 19.09.2023 г., в 12:00 часа, в Столична община, по път А-6 км 60+705, с посока на нарастващ километър, който път бил включен в обхвата на платената пътна мрежа, се движело пътно превозно средство (ППС) - специален автомобил МАН 19.320 Ф, с регистрационен номер СВ 5873 СС, собственост на „ТРАСПОРТЕР“ ЕООД с[ЕИК], с технически допустима максимална маса 18 000, брой оси 2, екологична категория EURO 0, без ремарке. На посочената дата и час стационарна контролна точка 10191, разположена на път А-6, км. 60+705 заснела посоченото превозно средство, като било отчетено, че за него не е заплатена пътна такса по чл. 10, ал.1 т. 2 от Закона за пътищата.

За извършеното нарушение на дружеството „ТРАСПОРТЕР“ ЕООД с[ЕИК], като собственик на регистрираното ППС, бил издаден обжалваният пред СРС електронен фиш № [ЕГН], с който за нарушение по чл. 102, ал. 2 от ЗДвП на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, във връзка с чл. 179, ал. 3б от същия закон е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 лева.

За да отмени ЕФ въззивният съд приел от правна страна, че в случая са налице няколко самостоятелни основания за отмяна на ЕФ като незаконосъобразен. СРС е направил извод, че към датата на съставяне на процесния електронен фиш за вмененото на дружеството нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП не е била предвидена такава възможност, по арг. на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, поради което заснетото в случая нарушение е следвало да бъде установено със съставяне на АУАН и санкционирано чрез издаване на НП, т. е. по общия ред на ЗАНН, вместо което за него недопустимо е съставен ЕФ. На следващо място въззивният съд е приел, че оспореният фиш е издаден и в нарушение на чл. 2, § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г. относно подробните задължения на доставчиците на Европейската услуга за електронно пътно таксуване, минималното съдържание на заявлението за област на Европейската услуга за електронно пътно таксуване

/ЕУЕПТ/, електронните интерфейси, изискванията за съставните елементи на оперативната съвместимост и за отмяна на Решение 2009/750/ЕО, в сила от 19.10.2021 година. Посочено е, че посоченият текст на Регламента, задължава АПИ преди да започне административнонаказателно производство срещу нарушителя да изпълни процедурата, разписана в чл. 2 § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 на Комисията от 28 ноември 2019 г., което в случая не е сторено.

Настоящата касационна инстанция счита, че решението на СРС е в съответствие с материалния закон по отношение липсата на предвидена в действащата редакция на ЗДвП към момента на извършването на нарушението възможност за издаване на ЕФ за процесното нарушение.

Разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1, изр. първо от ЗДвП, в приложимата редакция към датата на извършване на нарушението (ДВ, бр. 105/2018 г., в сила от 01.01.2019 г.) регламентира, че при нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3 от ЗДвП, може да се издава ЕФ в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение. С последващото изменение на текста /обнародвано в ДВ, бр. 13 от 2024 г., в сила от 13.02.2024 г./, обхватът на нормата е изрично разширен и за нарушенията по чл. 179, ал. 3 - 3б, вкл., което е в подкрепа на правилността на извода на въззивната инстанция, че към 07.04.2021 г. санкционирането на извършеното от ответника по касацията административно нарушение по чл. 179, ал. 3б ЗДвП е било допустимо единствено по общия ред – чрез съставяне на АУАН и издаване на НП. В тази връзка, съгласно Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по т. д. № 1/2013 г. на ВАС, ЕФ се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие (чл. 189, ал. 11 от ЗДвП), но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. След като законодателят е предвидил в ЗДвП, че установяването на нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в става чрез съставяне на акт за административно нарушение, а при нарушение по чл. 179, ал. 3 се издава електронен фиш, е недопустимо да се допълва съдържанието на законови разпоредби, предвиждащи ангажирането на административнонаказателна отговорност с аргументи от съдържанието на нормата на чл. 189ж, ал. 8 от ЗДвП, уреждаща правомощията на държавни органи.

Правилен е изводът на СРС, че АПИ е била длъжна да спази процедурата, разписана в чл. 2 § 7 от Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204, доколкото това е акт на европейското право, който следва да се прилага директно, без необходимостта да се транспонира в националното законодателство. Именно затова, преди да започне административнонаказателното производство, АПИ е следвало да информира незабавно ползвателите на ЕУЕПТ за всеки случай на недеклаирана пътна такса във връзка с неговата сметка и да предложи възможност за отстраняване на нередността. По делото не са представени доказателства за изпълнението на това изискване.

С цел прецизност на изложението следва да се отбележи, че именно с оглед текста на Регламента, българският законодател е предприел изменение в чл. 10б, ал. 7-9 от ЗП /ДВ, бр. 14 от 2023 г., в сила от 1.01.2024 г./, като допълнителна мярка, целяща от една страна процедурата за надлежно информиране за недеклаирана пътна такса да се спазва, а от друга като гарант за по-облекчен

режим по отношение на ползвателите на пътищата, за движение по които за съответния тип ППС се дължи заплащане за ползването, предшестващ ангажирането на административнонаказателната им отговорност.

Предвид гореизложеното, при липса на визираните касационни основания, решението на СРС следва да се остави в сила.

При този изход на спора, искането на ответника за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение е основателно и следва да бъде уважено, като Агенция „Пътна инфраструктура“ следва да се осъди да заплати на „ТРАСПОРТЕР“ ЕООД с[ЕИК], претендираните разноски в размер на 550 лв. Съдът счита, че възражението на касатора за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно, тъй като същото е определено в минимален размер, при съобразяване на чл. 8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, VI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №5012 от 14.11.2024 г. по НАХД № 5888/2024 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 105-ти състав.

ОСЪЖДА АПИ да заплати на „ТРАСПОРТЕР“ ЕООД с[ЕИК] сумата от 550 лв., представляващи разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: